

суфікси, як: -isme, який нараховує 8 термінологічних одиниць, -iste(6), -té;-ité(6), -tion(5), -ement(5), -ure(3), -age(2). Вони здебільшого передають поведінку, ідеологію, дію, результат, стан або якість. Вищенаведений перелік суфіксів лише умовно окреслює особливості та частоту використання суфіксів для термінотворення у політичному дискурсі; він не заперечує той факт, що й інші суфікси можуть бути широко використані. Саме у більш точному визначенні особливостей суфіксального термінотворення у французькому політичному дискурсі й полягає перспектива подальших досліджень.

Список використаних джерел:

1. Арутюнова Н. Д. Дискурс // Лингвистический энциклопедический словарь. – М.: «Советская энциклопедия», 1990.
2. Клименко І. Теоретичні засади лінгвістичного аналізу політичного дискурсу / І. Клименко // Лінгвістичні студії: Збірник наукових праць Української преси. Вип. 19. – 2009.
3. Словник української мови // Академічний тлумачний словник [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://sum.in.ua/>.
4. Le suffixe // Bibliothèque virtuelle [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.alloprof.qc.ca>
5. Schwischay B. La morphologie lexicale / B. Schwischay // Introduction à la lexicologie / B. Schwischay, 2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.home.uni-osnabrueck.de/>
6. Tourev P. Le dictionnaire de politique / P. Tourev [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.toupie.org>

Танчинець І.В.

викладач,

Ужгородський національний університет

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИВЧЕННЯ ПАРЕМІЙ

Паремійний фонд української та англійської мов має свої унікальні особливості, однак існують спільні риси, на основі яких можна виділити універсальні характеристики вживання їх у мові. Носії мови не лише знають сенс прислів'я та ситуації, в яких їх слід уживати, але й сприймають образ, метафору, порівняння, що формує прислів'я. Звичайно, початкові реалії, пов'язані з виникненням прислів'я, забуваються, але їх двоплановість зберігається. Паремії можна розглядати як мовні одиниці, так і фольклорні тексти. Брати Грім уважали фольклор «душею народу», а прислів'я та приказки – його інтелектом. Історія прислів'я – це, фактично, еволюція людської думки. «Фольклор – це лоно літератури, вона народжується із фольклору» [1, с. 31]. Усі елементи культури кожного

народу були або а) зародженні самостійно, або б) запозиченні в сусідів (культурна взаємодія), або в) успадковані попередніми епохами («культурні трофеї»). Фольклор і мова тісно пов'язані, тому паремії слід розглядати як живий організм, який знаходиться у безперервному русі – зародження, згасання, відродження, трансформації, тобто еволюціонує. Адже у власне паремій теж є «творець», нехай і конкретно не означений, узагальнений, який «породжував» той чи інший вислів, узагальнював його значення, перетворював, модифікував, трансформував відповідно до конкретної комунікативної ситуації та передавав у такому вигляді від покоління до покоління. Прислів'я *The proof of the pudding is in the eating* у такій формі вперше було зафіксовано у 17 столітті, сьогодні ж можна зустріти його модифікаційну форму *The proof is in the pudding*. Паремія *The back door robes the house* у 1450 році була зафіксована у формі *A black door makes a rich man poor*. Зіставляючи сучасні паремійні трансформи з традиційними, народними прислів'ями, можна помітити як їх спільність, так і деякі функціонально-семантичні відмінності. Інформація, укладена в традиційних прислів'ях, як правило, має подвійну спрямованість. З одного боку, прислів'я – це повчання, короткі рекомендації та філософські констатації, що стосуються різних сторін життя, з іншого – вони відображають минулий спосіб життя, історію, культуру, образи та уявлення. Згідно з теорією Пермякова [2, с. 84], паремії, як і всі фольклорні тексти, володіють трьома чітко вираженими автономними структурними планами: а) планом лінгвістичної (та композиційної структури); б) планом логічної (та семіотичної) структури; в) планом реалій. Усі, без винятку, паремії – ситуативні, тобто не тільки вживаються в тій чи іншій ситуації, а й самі цю ситуацію моделюють або ж позначають.

Проте, в силу політичних і соціальних змін останніх десятиліть, мова динамічно розвивається відповідно до вимог нового соціокультурного контексту, описуючи поведінкові реакції в нових умовах життя. Відповідно до сучасного словника прислів'їв і приказок: «Old proverbs never die, they just diversify». Зміни певних родинних цінностей на сучасному етапі життя, призвели до того, що повчальна цінність деяких прислів'їв ставиться під сумнів, а іноді й зовсім нівелюється. Найбільш різкі зміни зазнали паремії, що об'єктивують фрагмент офіційного оформлення стосунків між чоловіком і дружиною. Українська мова відрізняється більшою толерантністю у своєму відношенні до статусу офіційної родини, а більшу увагу привертає до взаємовідносин батьків-дітей: сучасні прислів'я, що нещодавно з'явилися – «*Дітей карай соромом, а не погрозою і батогом*»; «*Дитина – мов тісто: як замісив, така й вироста*».

Певна специфіка простежується й у пареміях, що описують стосунки між подружжям та близькими родичами, зокрема це стосується славнозвісних «свекрухи» та «тещі». Українські прислів'я концентрують увагу на стосунках між невісткою та свекрухою, що певною мірою пояснюється історичними умовами сімейних стосунків, коли засватана дівчина після весілля переходила жити до хати чоловіка, яка, у свою чергу, належала його батькам. Тож маємо такі прислів'я: «У лихої свекрухи і ззаду очі є», «Свекруха – уїдлива муха». Корпус англійських паремій на цю тематику також представлений прикладами цілком негативного характеру: «*There is only one good mother-in-law, and she is dead*», «*Always sweep where your mother-in-law looks*». Однак завдяки наявності узагальненої номінації *mother-in-law* в англійській мові, іноді доволі важко визначити, до кого саме адресоване прислів'я – до свекрухи або тещі: «*No man is a hero to his mother-in-law*».

Також відмінні риси репрезентуються в реалізації порівняльних ознак щодо зовнішності людини, характеру поведінки, емоційного та фізичного стану, відношенні між людьми тощо. Таким паремійним одиницям притаманне як позитивне, так і негативне уподібнення щодо об'єктивної дійсності. На семантичному рівні вирізняється їхня значеннева багатогранність, адже вони можуть застосовуватись, із одного боку, з метою похвали, схвалення, а з іншого – для висміювання чи передачі співчуття, жалості. Візьмемо до прикладу спільну для обох мов паремію *Який батько, такий і син / Like father, like son* залежно від комунікативної ситуації вона може вказувати на добре виховання, шановану суспільством сім'ю, але водночас і на спосіб сімейного життя, що не відповідає нормам суспільства й моралі.

Можна стверджувати, що паремії досліджуваних мов передають одні й ті ж типові ситуації, мають схожий логічний зв'язок, відрізняючись лише образами (деталіями, реаліями), за допомогою яких передається логічний зміст. Незаперечно одне: народні паремії як інтегральні складники будь-якої культури розкривають особливості національного менталітету, їм відводиться роль соціальних коректорів на основі етичних норм. І прислів'я, і приказки – невід'ємна частина культури будь-якого народу, це живий, рухливий організм, що всмоктує, немов губка, всі реалії сучасного світу, всі зміни в житті суспільства і відображає їх у своїх численних варіантах і трансформах.

Список використаних джерел:

1. Пропп В.Я. Фольклор и действительность // Москва, 1976. – 330 с.
2. Пермяков Г.Л. Основы структурной паремиологии // Москва: Наука, 1988. – 236 с.
3. Martin H. Manser. The facts on File Dictionary of Proverbs // InfoBase Publishing, The USA, 2007.